

L'HEREU

—Amic Lerroux, t'ofereixo totes les meves forces.

L dia de la victòria s'apropa.

Diumenge vinent triomfaràn arreu de Catalunya 'ls ideals regionalistes.

Els que estem identificats amb la política que segueix la Lliga Regionalista, hem de treballar arduament per a que triomfin a Barcelona 'ls nostres candidats.

Pensem que per tot Espanya's comentarà el resultat de les eleccions i que serà una vergonya per nosaltres que perdessim les eleccions per manca d'entusiasme. No siguem d'aquells que diuen: no ve d'un vot. Recordeu-vos que de pocs vots perdrem un regidor. Cal que votem tots i que fem votar an els indiferents que no's preocupen de les lluites polítiques, i quan veuen en perill els seus interessos o els de la ciutat, llencen fulminants anatemes contra 'ls polítics que injustament s'atribueixen la representació de Barcelona, sense tenir en compte que ells ne són responsables, perquè per medi del vot poden legalment combatre 'ls i oposar-se a que triomfessin.

Són molts el que diuen que no 'ls interessa la política, i malparlen despietadament de tots els polítics. Això és un error i un mal gravísim: la política és l'art de governar i com a homes i conciutadans, devem mostrar predilecció per una idea, perquè de lo contrari ens posem al nivell de la gent que no pensa, d'aquesta pobre gent que abandona la vida sense haver fet res més que dormir, menjar i beure.

L'home ha de tenir ideals; ha d'interessar-se per l'engrandiment de la seva pàtria; ha de procurar que la seva terra sia gran, rica i poderosa, deü sacrificar-se pel bé de tots, quan el sacrifici és necessari; no ha de permetre que's cometin injustícies i que's malversin els bens de la ciutat, i tot això no s'obté amb l'indiferència i el despreci, sinó amb l'entusiasme i el sacrifici. Comprenem perfectament que causi repugnància la baixa política madrilenya, que viu del favoritisme i la mentida, però no podem capir que un català que veu que lluiten coaligats partits tan heterogenis i antagonics com són l'esquerra catalana i el lerrouxisme, pugui permanèixer indiferent a casa, i no l'obligui l'amor que deü professar a la terra catalana, a depositar a l'urna la candidatura de la Lliga Regionalista, que és la única que la componen preclars patricis que defensen i defensaran sempre les justes reivindicacions de Catalunya. Hem de treballar coratjosament

per a que la victòria sia nostra, i per a ensoerrar definitivament al lerrouxisme. No permetem, catalans, que en Lerroux representi Barcelona. El mestre dels selvatges que destruirien els nostres altars i els nostres temples; el perforbador de la nostra pau ciutadana; l'enemic de Catalunya; el que ha portat a tants obrers a l'exil i a la misèria, no pot honrar-se amb la representació de Barcelona. Cal foragitar-lo per sempre més de Catalunya. Que vagi en bona hora a viure a Madrid en companyia de tots els polítics datistes i lliberals que descaradament l'estàn apolant, però que no convisqui entre nosaltres un home que no ha fet res més durant els anys que actúa en la política espanyola, que semblar odis i rencunies.

La candidatura de l'esquerra també devem combatre-la, perquè els seus directors (de alguna manera els hem d'anomenar) al pactar secretament i contra la voluntat de Catalunya, amb en Lerroux, no poden continuar anomenant-se representants d'un partit català. Podran continuar essent republicans, però de cap manera catalanistes.

Ventura que 'ls veritables nacionalistes, els que no posterguen els seus veritables ideals per a lograr l'implantació de la república i són enemics de pactes i conxorxes indignes, no donaran els seus vots a l'esquerra catalana.

En Pere Corominas, l'autor, encara que sembli mentida, de «La vida austera», segurament no s'adonà ni compregué, que al firmar el pacte ignominiós i sense precedents en la història de la política catalana, firmava la seva sentència. En Pere Corominas, políticament parlant, és mort. Mai més tindrà autoritat per a parlar en nom de Catalunya. Sempre havíem cregut que era un mal polític i que no tenia aptituds per a dirigir un partit, però mai hauríem arribat a sospitar que portés a l'esquerra per tants mals viarany, llencant al fang la bandera catalana, per arborar la bandera tricolor que mai podrà comparar-se amb la nostra, que és bella i gloriosa i és el símbol de la pàtria.

En Corominas en aquesta qüestió ha demostrat ben bé que és un sofista, doncs si cregués en l'austeritat que predica, per a obtenir una acta de diputat, no s'hauria atrevit a unir-se amb un home que des de les planes del seu diari ha acusat mil voltes d'immoral.

¿Què has fet, Corominas?... Potser algú dia l'averonyiràs de la teva obra.

Cal, amics llegidors, combatre tanta ignominia i tanta immoralitat. ¿Còm? Votant la candidatura regionalista. No'ns desencoratgem i siguem optimistes. Els que estàn posseïts de la veritat no dubten mai. Amb fè i entusiasme la victòria serà nostra. Anem de porta en porta despertant consciències; diem als amics que'ns segueixin, que votin, que tinguin fè en els ideals que defensem, que's recordin que són catalans, que per dignitat i patriotisme han d'ajudar-nos, i ja veureu com assolirem la victòria desitjada.

CIVERETTA.

De cop i volta

La guerra de la *Camància*,
la guerra de Successió,
ni la de l'Independència,
ni la guerra dels Nipons,
la dels Boers, ni la de Cuba,
ni la d'ara del Marroc
han registrat cap batalla
com la que hi haurà—dic jo—
el dia 8, el diumenge
(tant si plou, com si no plou)
ateses les propagandes,
preparatius i reunions,
contuberni, tracte i pacte...

¡fins a Sant Gervasi i tot!

No volem fer calendaris,
ni prejudicis tampoc
respecte a quins la Victoria
coronarà amb el Triomf;
prò, 'ns sembla que aqueixa *Lliga*
republicana de nou
(que contra la *Lliga* és feta
perque sempre 'ls puja a coll)
els pot quedar deslligada
el mateix dia del cop
sortint-los per la culata
el tret al voler fer foc
amb unes armes dolentes
i usades a dret i a tort.

Aqueixa unió o aliança
de F. N. R.... (de nom)
amb L. RR. U. em recorda
un conte de l'antigor
d'uns homes valents (?) d'un poble
donant-seles de *matons*,
buscant-ne sempre bronquina
an els d'altre poble aprop.
Els primers van anà un dia
a voler dá una lliçó
als seus contrincants, i anaven
vint homes del poble... ¡tots!
En arrivant fora terme,
de l'altre poble sols dos
eixiren i amb una estaca
els varen deixar com nous;
entornant-se'n cap al poble
sent la riota de tothom,
perquè van deixar pegar-se
sent ells tants i aquells tan pocs;
a lo qual ells contestaven
donant aquesta raó:

—Els eren dos, sí; i nosaltres
érem vint... *prò anàvem sols!*—

Una cosa aixís és fàcil
que passi als del *Poble* nou,
(ja que'l *Poble* és un nou Poble
que ara ni'l coneixen molts);
que anant amb la companyia
que van, quedin *sols*, sent *dos*.

Si l'universal sufragi
s'instituí amb intencions
de dú a les Corts la vritable
sana representació
de totes les regions patries,
comarques, barals, cantons,
(perquè aixís totes les obres

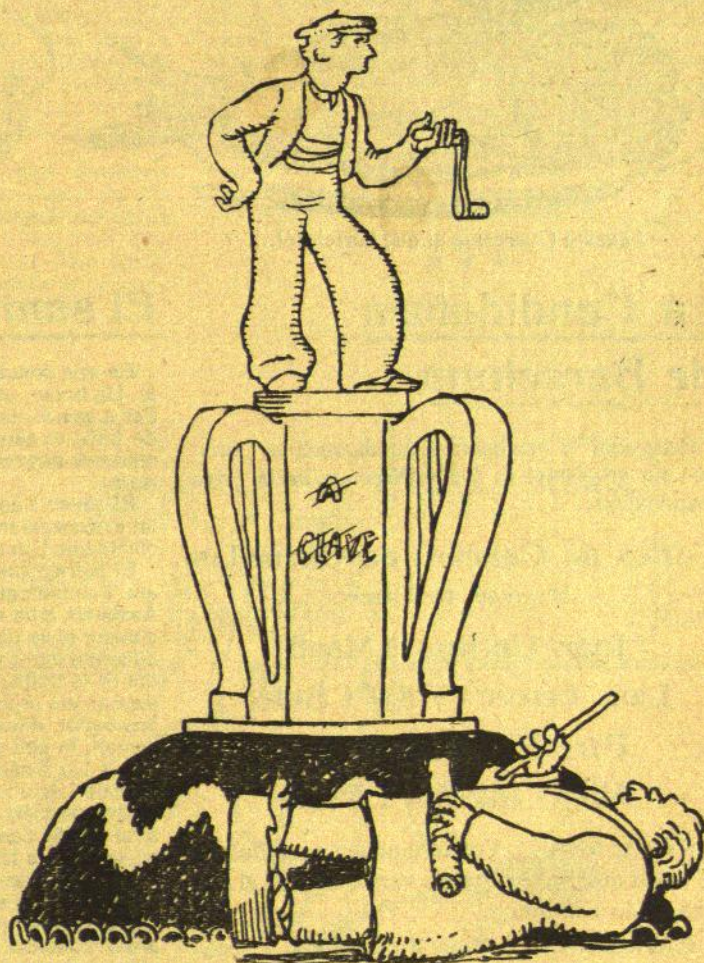
dels Cossos l'legisladors
sigan senceres, pensades,
clares i justes del tot)
aqueix sufragi, diumenge,
en mans de la nova unió
de republicans dels rojos
amb els republicans grocs,
resultarà una xanfaina
de tomàquets i pebrots;
un *sufraginat* amb pebre,
pebre negre i pebre roig,
que'ls portarà mal de ventre
o una mala digestió.

L'efecte que'l contuberni
(un efecte desastrós)
ha fet a l'opinió pública
ho proven les desercions]
de la U. F. N. R.

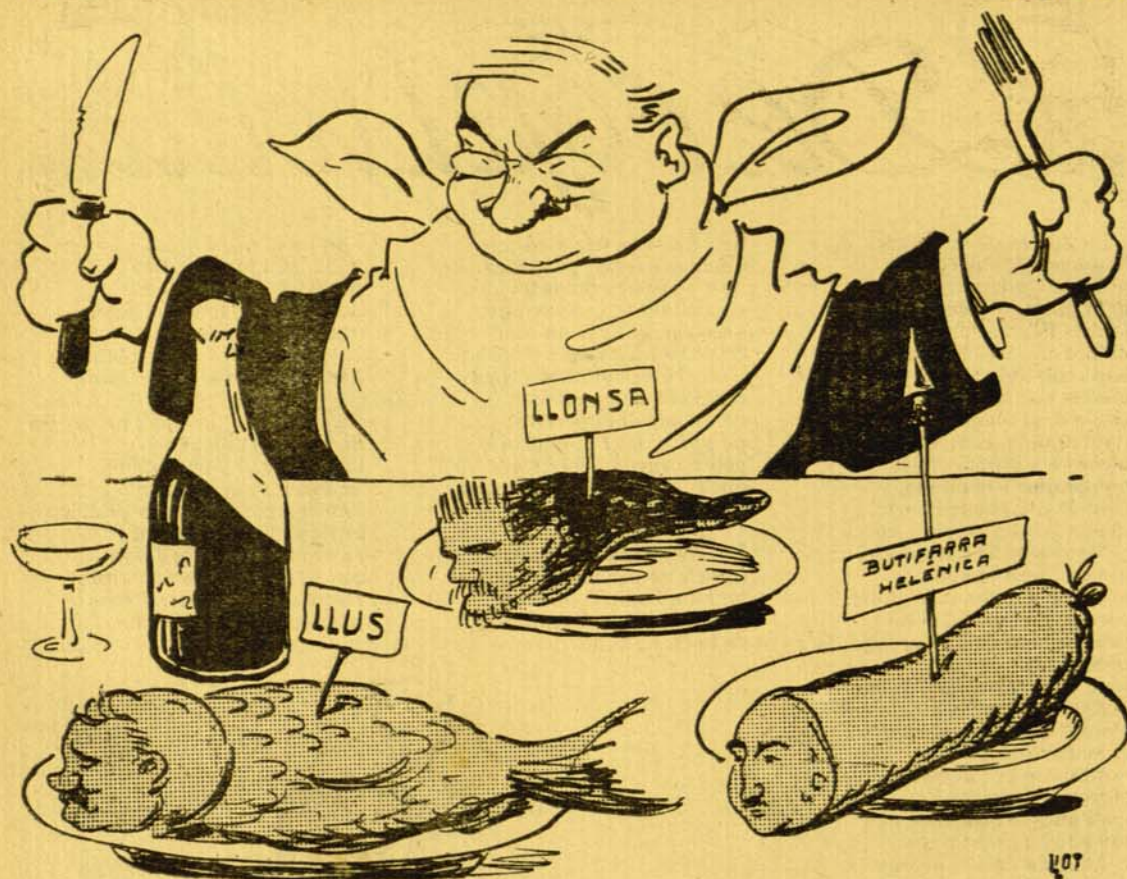
i una carta, sobre tot,
publicada fa pocs dies
per un doble suscriptor
del *Poble* (que és un patrici
que no té res de dubtós)
en qual text les canta clares
amb franquesa, sincer, fort.

Davant d'aquet llarc programa
de pactes i coalicions
i embolics... ¡Un laberinte
de formes per el triomf!
lo més senzill, lo més pràctic,
lo més digne, lo millor
és votar pels de la *Lliga*
que son prohoms superiors
i honren a la nostra Patria
per son prestigi i per tot.

PEPET DEL CARRIL.

Segons alguns regidors, la música d'*artilleria rodada*, és música popular. Serà qüestió de treure an en Clavé i posar-hi aquesta *pinta*.

—Aquesta Quaresma si que barrejaré!...

La Candidatura de Barcelona

Heus-aquí la candidatura de diputats a Corts, que ha proclamat la Junta Directiva de la Lliga Regionalista:

Carles de Camps i de Olzinellas

MARQUÈS DE CAMPS

Joan Garriga i Masó

Lluís Ferrer - Vidal i Soler

Pere Rahola i Molina

Albert Rusiñol i Prats

CATALANS!... Voteu aquesta candidatura si voleu que Barcelona sia veritablement el cap i casal de Catalunya!

CIUTADANS!... Treballem amb fè i entusiasme per a que triomfin els ideals regionalistes.

El sant sufragi

Es una conquesta dels temps moderns: saludem-la. Un home, un vot: igualtat absoluta de classes. Per a assolir-la, es combaté a les barricades, i els de baix no ascendiren a l'alçaria dels poderosos, sino que aquestos degueren ajupir-se fins als inferiors.

El sistema ens ha resultat vistós, d'una comoditat extraordinària i adornat amb cert caràcter tragi-còmic que li escau molt bé segons les escenes.

El sufragi universal ha desarmat les revolucions: ara 'l ciutadà quan està enfadat no agafa el fusell. Assisteix a un miting a pendre cinc cèntims d'enardiment; si és de mena taujà, en va a dos o tres de diferents per a veure quin color li fa més goig, i el dia de la lluita, lluita d'ideals en batalla de civisme, segons els primers il·lusionis propagandistes del forn incubador d'homes de govern, el ciutadà es lleva dematí, fa qua a la porta del Col·legi, pren una papereta i la llensa dins l'urna de vidre més o menys cristallí i se'n torna a casa amb la satisfacció del deure complert. Ja ha votat; és dir, si no ha guanyat en té l'esperança, que en això les seleccions se semblen a la rifa.

Abans, en les èpoques heròiques de les revolucions, no més sortien al carrer els valents o els fanàtics. Ara el qui no s'accontenta a votar, discurseja arreu, combina plans de campanya electoral, fantaseja projectes i llença profecies.

A l'entorn de les urnes ha nascut, en compensació a l'esmortiment de l'esperit revolucionari, un

matonisme electoral, exuberant en pinxasca carnadura pels carrers de la ciutat els dies d'eleccions.

Conseqüència del sistema: que'ls republicans renuncien a obtenir la República per medi de les armes i esperen tenir-la per la força dels vots. Mentrestant, els capdells s'assajen a *administrar* els interessos comuns i la massa s'*expansiona*, que, si'l vot dona drets, en canvi no obliga a anar a estudi.

L'altre dels partits extrems, el tradicionalista, també ho espera tot del règim electoral, i si'l dia no arriba, es té encès el caliu per a que s'escalfin els prudents. Per a entretenir els sentiments bèlics de la patuleia, es dona permís als xicots menors d'edat per a que molestin al pròxim amb els sagrats lemes de: *Deu, Patria i Rei* per bandera, massa respectables per a que la canalla hi jugi. Quan seràn grans, esdevindràn més formalets i aniràn a votar. Han passat els temps millors de llur infantesa jugant a bales i tirant coets. Quan bordegassos, han seguit el joc, encanonant les bales i complaent-se amb la fortor de la pólvora i amb l'estrèpit dels trets; primer mataven hores, malaguanyades també per a l'estudi, i després han esvalotat el veïnat, fent de tant en tant trencadissa perquè'l municipal de punt badava. Deixeu-los fer: ara s'esbraven. No aniràn a la muntanya, com els radicals no acudiràn a la barricada; lligueu-los esquena amb esquena, i porteu-los a votar: el vot amanseix les feres.

Abans, els tirans s'imposaven als pobles i regnaven per llur pròpia voluntat i poder. Ara, ens en demanen permís i somrients correm a votar-los, encantats per les promeses que'ns han fet i orgullosos de que aquests homes els hi sigui possible triomfar perquè la part alfcuota que'l nostre esforç representa hi ha contribuït.

L'intercanvi entre promeses fetes pels candidats i esperances covades en l'esperit entusiasta de l'elector, ha creat un consolador optimisme que no'ns deixa mai: tot ho veïem de color de rosa, i si'l desengany porta a un elector a malfiar-se d'un partit, forma senzillament en un altre, i encara en queden de prometedors de felicitats i benaurances.

Hi ha gent menys refiada i de les promeses que'ls hi fan els candidats en demanen paga i senyal; penyora de profit col·lectiu o personal, segons els casos, i aquesta és la part pràctica i econòmica del sistema.

Revela, además, el sufragi una virtut innata en gran nombre de ciutadans de sacrificar-se pel be comú, deixant que siguin elegits per a administrar els nostres interessos i defensar els nostres ideals. No cobren soldades ni obtenen beneficis coneguts; tots deixen la llar, el negoci, la clínica i'l bufet per a millor complir el manament popular. Qui negarà l'emocionant significació d'aquest altruisme exemplar?

El sufragi ens ha es-talviat maldecaps. No

ens havem d'entretenir filosofant, ni en la meditació d'idees i de doctrines. Els diaris, orgues sorollosos i vibrants que sempre mantenen el caliu de l'entusiasme electoral en donen l'opinió feta.—Que dirà *El Progreso*, que dirà *El Diluvio*, pensen molts, i si'l dia abans es quedarien confosos al fer-los-hi determinada pregunta, ara us respondrà amb calor, convenciment i entusiasme, fent-se ressó de lo que diu el seu diari. Hi ha, además, l'extensió de coneixements adquirida en les tertulies dels casinos. Els *meetings* acaben de fer empassar als ciutadans tota mena d'idees amb el bon gust de l'oratoria i'ls comitès electorals els diuen: «votau a n'aquestos», i'ls duen la candidatura a casa per a major comoditat dels mandrosos i per a que no s'equivoquin els badocaires o analfabets.

I així, el ciutadà modern, si no consegueix entrar en el cercle aon se forgen els llamps electorals, encara que sigui fent d'interventor, s'ha de limitar a escoltar, pagar i votar, tot lo demés ja vindrà pels seus passos comptats.

De les trampes no'n parlem, perquè no és mal del sistema, sinó l'esperit tradicional en tota mena de classes socials de falsejar-ho tot i de tirar l'aigua al propi molf.

I quan el ciutadà modest, obscur, ignorat, número de les llistes electorals, una unitat més de l'infinit món dels insignificants es posi a meditar a soles, si li queda temps i s'hi posa, veurà com pel sufragi s'haurà convertit en immortal: viu, anirà a votar ell; mort i soterrat també hi anirà, o hi anirà en son nom, que és igual. El ciutadà desapareix, però'l vot queda etern i intangible, desafiant ausències, malalties i fins la mort. Hi ha sempre un àngel tutelar que veïlla per a que no'ns distregui mai en l'usdefruit del dret sacrossant.

VITELIUS.

El sufragi universal sempre tindrà un inconvenient, i és que molta gent no's recorda que hi han *col·legis* fins que té vinticin anys.

Rimes... "latoses"

Ara, que hem entrat de ^{plè}
a dintre de la Quaresma,
que és el temps de més ^{consum}
de les *latas* de conserves,
i's destapen cada jorn,
i més que tots els divendres
no dic pas a centenars,
a centenars de dotzenes,
latas de salmó del Rhin,
latas de tunyina fresca,
de llagosta i llagostins,
de sardines sense aresta,
de calamars i de pops
i de peix de tota mena,
mes, jo crec que abans d'^{entrar},
al ser dintre la Quaresma
i després d'haver passat
aquest temps de penitència,
les *latas* van a gavell
i'n donen més que un volguera.

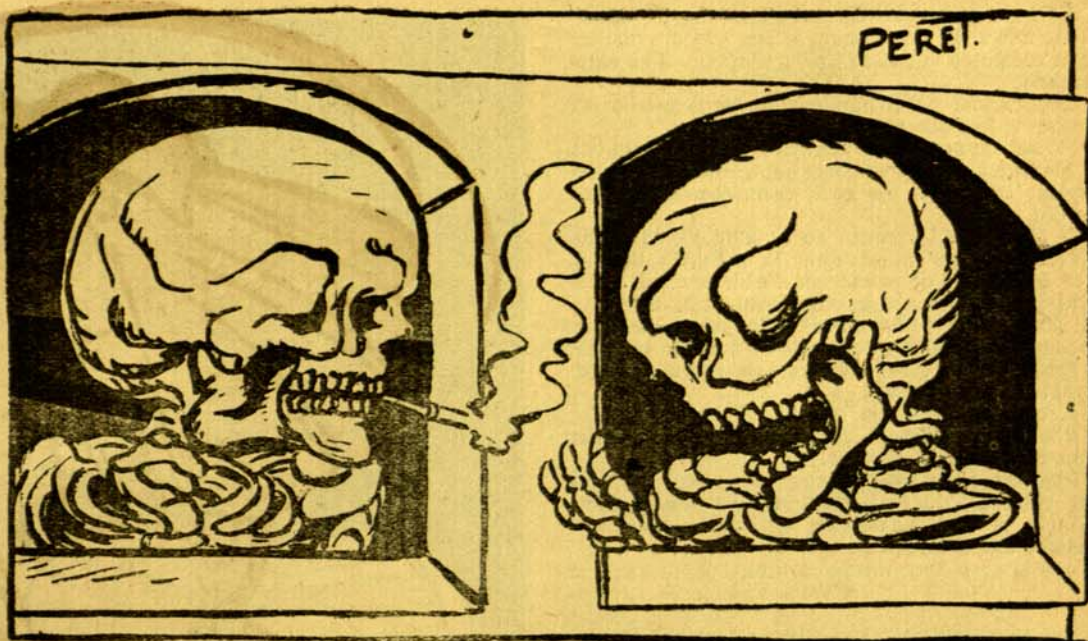
El corresposnal actiu
que sempre envia telégrames
i amb epígrafs molt llampants
escrits amb lletra ^{negreta},
diuen: lo que diu en Dato,
lo que diu en Sánchez Guerra,
lo que diu en Romanones,
lo que l'altre d'allà pensa,
lo que declara l'Ossorio,
lo bé que va nostra hisenda,
lo que passa en el Marroc,
l'extracte de la *Gaceta*...
no'm negareu, cars lectors,
que això és una *lata* eterna.

Les sessions d'Ajuntament
ont els edils mai s'entenen
i per un dictàmen fútil
que ni solament la pena
val, de parlar-ne mig quart,
hi passen hores enteres,
fent-hi uns discursos més ^{llargs}
que no ho es cap carretera
i s'acaben barallant
els de la dreta i esquerra,
i després de l'enrenou
i de tants dolls d'eloqüència,
el dictàmen en qüestió
es queda sobre la *mesa*,
no podreu negar'm tampoc
que és una *lata* superba.

I't dona *lata* tothom
sens que't costi una pesseta,
però, si no't val diners
te costa molta paciència.
Te la dona el Candidat
que abans era de la esquerra
i t'explica de *pe* a *pa*,
i't conta lletra per lletra
el perquè amb els radicals
ara anirà de parella,
i ve a reclamar-te el vot
i procura fer-te entendre

En Corominas juga amb les masses i potser es picarà els dits.

—Ten compte si vas a votar que aquesta vegada no't matin.

que'l votar-lo an ell i als seus és un deber de consciència.

Mes, jo que soc fumador i, del dematí al vespre, no deixo mai el cigar, contra lo que'm diu el metge, com no puc fumar *Carunchos*, ni tampoc *Bismarks*, ni *brevas*, i m'haig de contentar sol, amb cigarrets poguè encendre, d'aquells que't dona l'estanc que lentament t'envenenen, per mi la *lata* major és sols la *ta...* bacalera!

CABALER.

De l'altra banda

A Madrid s'ha inaugurat un monument que los *hijos de Madrid* dediquen an en Cnmpoamor.

Segurament assistirien al acte d'inauguració, to-

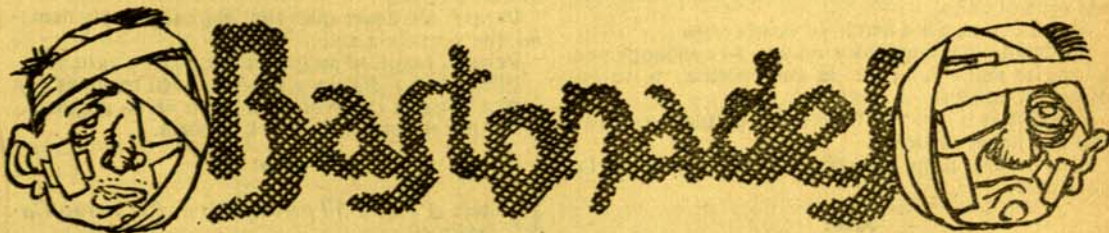
tes les senyoretes cursis que en vetllades familiars reciten amb veu tremolosa les seves poesíes.

¡Ah! quantes nenes romàntiques, d'aquestes que encara toquen el Vals de les oles i «El canto de Amor», deuen sospirar llargament pensant en el seu poeta que tantes voltes en nit de lluna plena han somniat!...

¡Ah!... quantes *mamás* respectables, que estan joioses de que les seves filles sàpiguen de memòria aquells versos que comencen: ¡«Ay, padre, si V. la viera!», es deuen haver alegrat de que en Campoamor tingui el seu monument.

Hi ha senyoreta que quan recita «Doloras», posa els ulls en blanc com si l'haguessin sentenciada a mort, i sospiren fortament, com si aspirés el perfum de flors misterioses...

¡Ah! ¡Ah! ¡Ah!... i que són cursis, filles meves... Celebrem que'l poeta de les dones *sentimentals*, hagi sigut honorat com se mereix, però ¡ai!... per l'amor de Deu, no'ns digueu els seus versos amb els ulls en blanc i la veu tremolosa, que no estem per tristesses ni cursileríes.

En una revista de salons que publicava un diari, en les passades festes de Carnestoltes, deia que l'Oriol Martorell assistí a un assalt disfregat de pallaço.

Cuca-fera, quina hora més tonta vas tenir al vestir't de pallaço;

puig l'aucell que ho sab tot, i m'ho conta, me va dir que la gent, quan te veia ni casi s'ho creia que hi anesses vestit de disfraq.

El brillant escriptor Eugeni d'Ors, ha fet oposicions a Madrid, per a guanyar una càtedra que estava vacant en la nostra Universitat, i no li ha sigut donada.

Segurament no li han trobat prous mèrits per ocupar el lloc que pretenia.

No sabem perquè 'ls nostres intel·lectuals hi van a Madrid a fer oposicions, sapiguent que, per estrúpids que sien els seus contrincants, han de perdre.

A Madrid sols creuen en la cultura oficial, i no volen reconèixer ni acceptar la cultura catalana. Per ésser sabi i bon escriptor, s'ha de viure a Madrid, i al! del *provinciano* que s'atreveixi a discutir les patums i llumaneres que gosen de gran prestigi, degut al bombo que 'ls hi dona la premsa.

En Xenius ha sigut derrotat, i saben qui ha guanyat les oposicions?

Aguanteu-se el riure! el doctor Parpal.

Presidint el tribunal dictaminador el bacallaner Daurella, ja era de esperar.

Planyem a la nostra joventut que hagi de tenir per catedràtic, a un home que tot i sentint aversió per la llengua catalana, parla més malament el castellà que un municipal.

Durant els dies de Carnaval, passejava per les Rambles, una màscara que imitava molt bé an en Romanones.

Sols li mancava una cosa, per a que fos més gran la semblança: que digués renecs, perquè en Romanones en l'intimitat parla més malament que un *golfo*.

Ja s'ha fet el contuberni lerrouxista-esquerrà.

Ja està pactada la gran vergonya barcelonina, que ha sigut un ver *Monts parturiens*.

1, *peperit mus*.

O sia posar a la candidatura lerrouxina an en Corominas i l'Estapé.

Que si saben lo que és dignitat, n'han de fugir de Barcelona.

¡¡Figureu-vos!!

L'Estapé i en Corominas
dos pilotes, dos joguines,
dues plomes d'un plomall;
dos baldufes, dues nines,
millor dit, dues gallines
d'en Lerroux que fa de gall.

¡Vaia una bufa que li han clavet an en Lerroux, els seus súbdits.

Per fi comencen a sentir-se demòcrates.

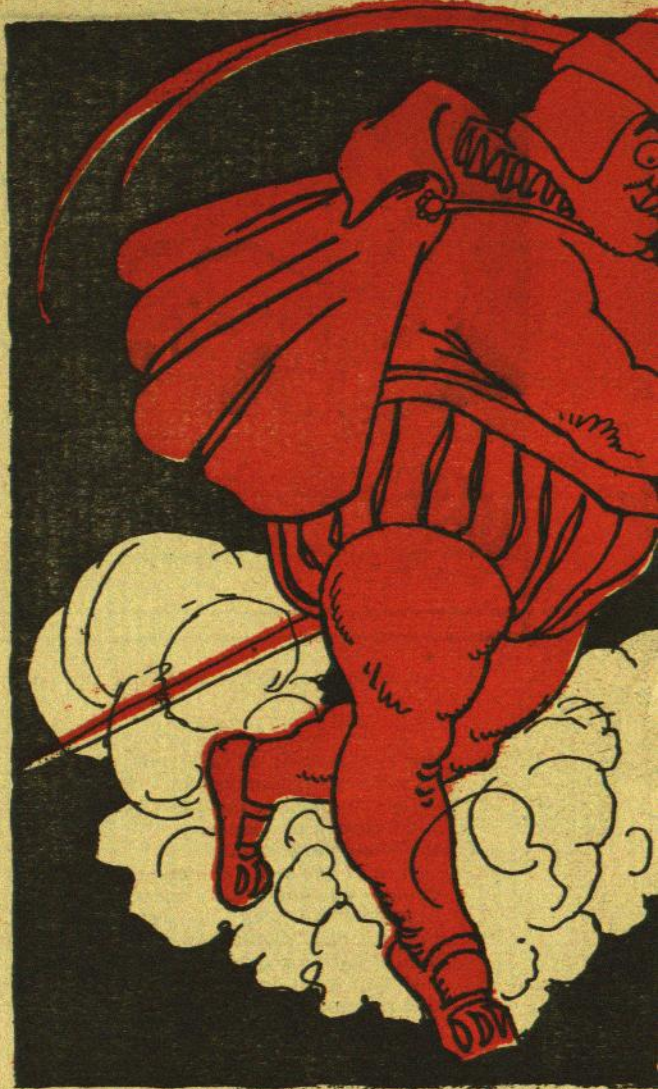
Al demanar l'Emperador un vot de confiança per a canviar algun nom de la candidatura, li varen dir que... no.

I és que ja li han vist la intenció de plantar-los si veu que ha de perdre.

Que perdrà. Jo no donaria pas una pesseta per la seva acta.

Diu que en Dato i en Lerroux
han jugat a cara o creu,
i que en Dato li ha fet ¡¡ux!!
i en Lerroux li ha respost ¡¡mieul!!

—¡¡Hágase el milagro,...

No hi ha remei. Tornem-hi amb això del requeté.

Sobre tot ara que aquell ministre d'Hisenda nostre em deixa tranquil amb lo dels corresponsals que no paguen.

Perquè deu ésser que van pagant. I jo els demano que segueixin així.

Perquè, renoi, té un geniet que ni ell s'aguanta. Sinó que ho diguin els nou o deu requetés que volen entrar a l'administració i no varen poguer.

Perquè ell tot sol els barrà la porta.

Doncs, el segon fill periodístic de *El Correo Catalán*, diu:

«No, senyora diaris barcelonins. Els qui de nit i sense ensenyar la cara acometen a un ciutadà, no, no poden ésser d'aquesta benemèrita institució...»

Però són del requeté que assalta nostra administració.

«Els qui per l'espatlla fereixen i després fugen per a

o, aunque lo haga el diablo!!!

abscondir-se entre les ombres de la nit i de l'impunitat, encara que portin un rebut acreditatiu de la seva significació, no són, no poden ésser del requeté jaumista...

Però són del requeté jaumista que feriren a dos ignocents a nostra administració. Després els tracta de

«pinxos noctàmbuls del carrer de Valencia i això encara que portin mil rebuts de totes les societats del nostre partit...»

Realment i en quadrilla.

Ara s'aixeca de puntetes i crida que qui digui:

«... com algú ja s'ha atrevit, que algunes entitats o autoritats els amparen i protegeixen, nosaltres us retem a que ho afirmeu clara i categòricament dient-nos quins són els llurs noms...»

No vagi tan depressa, criatura.

Ara tenen la paraula els Tribunals de Justícia.

I els jaumins, [alguns dels quals "més decents que'ls que xerren sense tò ni sò, han vingut a casa de L'Hereu a protestar personalment dels fets.

I a dir-nos coses que guardem curosament per a quan ens toqui parlar i respondre al *Correo* i al pare *Rotativa*.

Que són els pares de la criatura.

Ara seguim nostres llegidors, sinó perillaríen de caure d'espatlles.

Segueix dient la criatura:

«I si encara, després de tan clares manifestacions, assegureu-vos que són nostres correligionaris us diríem: doncs són de l'altra banda».

[Vaja, gràcies a Déu que'l nen no diu mentides!

Ara ja sabem que eren requetés jaumins... però de l'altra banda.

Vostès no hi entenen fofoll'la ¿veritat?

Doncs ells tampoc.

Perquè mirin ja por d'una catxeta d'aquells pinxos, lo que fa dir al nen ploricó:

«... però no, no ho són, no ho poden ser.»

Després d'això pleguem; perquè això ja no és una comedia... és una pallassada.

Nosaltres tornem a preguntar a *El Carreo*:

¿El requeté que assaltà nostra administració, és jaumí o no?

Si ho és, deu ser expulsat del partit; si no se l'expulsa, tot el partit es fa una cosa amb ells, ja que la part és igual al tot; i sino és jaumí ¿perquè tants embuts?

Té la paraula *La Trinchera*, fill major de *El Correo Catalán*, i orgue del quefe regional.

Dobre *Correo Catalán*.

A mi no m'extranya lo que li passa.

¡Si ni sab per quines mars navega!

Figurin-se que'l seu R, escriu una carta de condòl a son director senyor Junyent, i entre altres coses li diu:

«No recibo aquí *El Correo Catalán*, por cuya razón lo ignoraba».

I com a París s'hi passa la major part del temps, resulta que la R no s'entera de r... de les dues C. C.

Es tracta de la fortuna del quefe socialista alemany Bebel i llegim:

«Entre metálico, valores, fincas y subvenciones, el famoso «leader» socialista reunió una fortuna de TRES MILLONES QUINIENTOS MIL MARCOS. Después de haber vivido como un príncipe.»

Això, segons inventari.

M'agradaria comparar-lo amb l'inventari d'en Lerroux.

Per veure aon són més llanuts els socis de les *Cazas del Pueblo*.

Sempre he dit que'l carril elèctric de Madrid a la frontera durfa qua.

Ara ja'l lliguen amb el directe de Valencia i l'empalme de Cartagena.

I en Liantey te d'anar a Madrid a donar ordres a nostres Governos.

I la francesos volen anar a Tazza i volen que nostres tropes voregin la seva zona.

I nosaltres hi hem enviat deu mil quintos que encara no han jurat la bandera.

I els moros estan farrucos.

I en Lerroux calla.

I Europa entera bull com una olla de cigrons... quan els cigrons bullen.

I l'esquadra anglesa no's mou de Galicia.

I nostra independència... però ¿aon diables deu ésser nostra independència?

A l'estació d'aquell carril elèctric que anirà a la frontera.

I ara que parlem d'eleccions.

Ai, Cirici, Cirici, Cirici,

Ventalló, Ventalló, Ventalló;

no't voldria causar perjudici

ni't voldria ventar l'elecció,

prò vigila, no't donguin seguici]

i no't fassin un nou estropici

que electors, com voldries tu, fuls,

no n'hi viuen a Vilademuls.

Vaia una bufa que li han clavats an en Lerroux, els seus súbdits.

Per fi comencen a sentir-se demòcrates.

Al demanar l'Emperador un vot de confiança per a canviar algun nom de la candidatura, li varen dir que... *nones*.

I és que ja li han vist l'intenció de plantar-los si veu que ha de perdre.

Que perdrà. Jo no donaria pas una pesseta de la seva acta.

Diu que en Dato i en Lerroux

han jugat a cara o creu,

i que en Dato li ha fet ¡¡ux!!

i en Lerroux li ha respost ¡¡mieu!!

Es valenta de debó la campanya que ha fet *El Diluvio* contra el Pacte de Sant Gervasi.

A través del munt de diferències de criteri que'ns separen d'ell en tota mena de qüestions, hem de fer honor a l'acert i justícia amb que ha lluitat contra les farses d'*El Poble Català*.

Però hi ha una cosa amagada que a mí m'ha contat aquella bruixa que m'ajuda quan convé.

I que vull apuntar-la al diari de la Plaça Real, per a que l'esbrini; ell que té més temps que jo.

Sab *El Diluvio* si en cert lloc i punt, en Lerroux s'ha compromès a subvencionar o donar capital a l'orgue de l'esquerra, per a que visqui sense angúnies, a canvi de la firma del Pacte?

Jo saludo des d'aquí als valents nacionalistes que no volen fer d'escolans d'en Carner i en Peret.

I que tenen la dignitat per norma de vida.

No, no us creieu que us volem per la Lliga, no.

Us volem per Catalunya, mare de tots, i que tots estimem per igual.

Sigueu tan republicans i avençats com volgueu, però abans que tot i per damunt de tot sigueu catalans.

I això podeu demostrar-ho diumenge amb la papereta a la mà.

No'ls voteu als traidors. Escupiu-los de Barcelona.

Oh Gazeta Montanyesa!

bona, bona és la escomesa

des de'l soli vigatà

que has donat an el desori

del servei obligatori

que és tan anti-català.

I quina angúnia la de *El Poble Català*!

No pot, no sab com contestar als arguments de sos contrincants.

Que no són sols *El Diluvio* i *La Publi* i *La Veu*. Es Barcelona tota, és tot Catalunya que parla des de les planes de tota la premsa contra la fellonia d'uns homes que han desfet una força catalana, i se l'han venuda als enemics de nostra terra, per una acta, per la continuació d'un diari, per trenta diners.

Ja sé perquè en Lerroux no ha volgut posar an en Llanza a la candidatura radical.

Es qüestió de gelosia, perquè té por que li prengui la quefatura.

L'espanta el talent del general jaumí.

Perque'l comte de cente...

fill del duc de Solferi...

és el quefe i el capdi.

de l'estol del brau reque...

que'l va fer sortir regi...

I més a més quan *La Trinxera*, que és l'orgue dels jaumins de browing i garrot sobrepuja a *El Progreso* en matonisme i odi a la Lliga.

I si no ho volen creure, llegeixin el nombre de diumenge encapsat amb aquest títol:

«GUERRA A LA LLIGA!»

i aon lo més suau diu:

«... pues es grande el odio que contra la Lliga tenemos almacenado.»

I això porta an en Lerroux capficat.

Perque, és lo que ell diu:—Jo l'odi del *Progreso* el gasto cada dia, i els jaumins, després de gastar-lo amb tirs contra L'Hereu i amb tinta contra la Lliga, encara'n tenen d'*almacenado*.

Prò que serà el que en el *Sant Nom de Deu* abocarà a l'urna el diumenge vinent.

Ahir vaig ésser al Tívoli. Com hi devien ésser de segur els bons amics i llegidors de L'Hereu.

I us dic que després de sentir als candidats i especialment en Cambó, i l'hermós parlament final de l'Abadal endreçat als catalanistes esquerrans, modifico la meua oferta de una pesseta per l'acta d'en Lerroux.

No més en dono mitja. I diumenge a la nit quan sapiga l'escrutini, no en donaré res.

Perquè no la tindrà.

¡Corren uns vents de tem pestal!

¡Catalanistes de l'esquerra, tingueu seny diumenge!

Quan aneu a votar, penseu en Catalunya.

Que si hi penseu rai, ja sé qui no sortirà de les urnes.

Els traidors vostres i els eterns enemics de lo que estimem.

La camisa no m'arriba al cos.

L'auster Corominas se m'ha tornat un Llanza sevillano.

O un Lerroux de cartró.

I ahir al Còmic fent de *idem*, va dir que fins aniria a les barriades.

¡Jesús, María, Josep! ¡quina por!

I doncs, tot allò de la pau dels cors i l'amor universal ¿aon és?

La candidatura de la xanfaina, aquella olla barrejada que van conjuminar a Sant Gervasi, a la cuina del vell Giner de los Rios, no podia completar-se perquè ningú volia acomboiar-se amb els quatre escullits. Sembla que per a ocupar el quint lloc que hi faltava havien indicat a don Eduard Calvet, però va fer el rebec i no's decideix a ser-hi.

¡Ai Calvet, Calvet, Calvet, no t'hi vulgas pas ficar-hi dintre'l confuberni aquet!

¡Ai Calvet, Calvet, Calvet, que't resultarà un Calv...ari!

Impossibilitats possibles

(del inventor dels imperdibles)

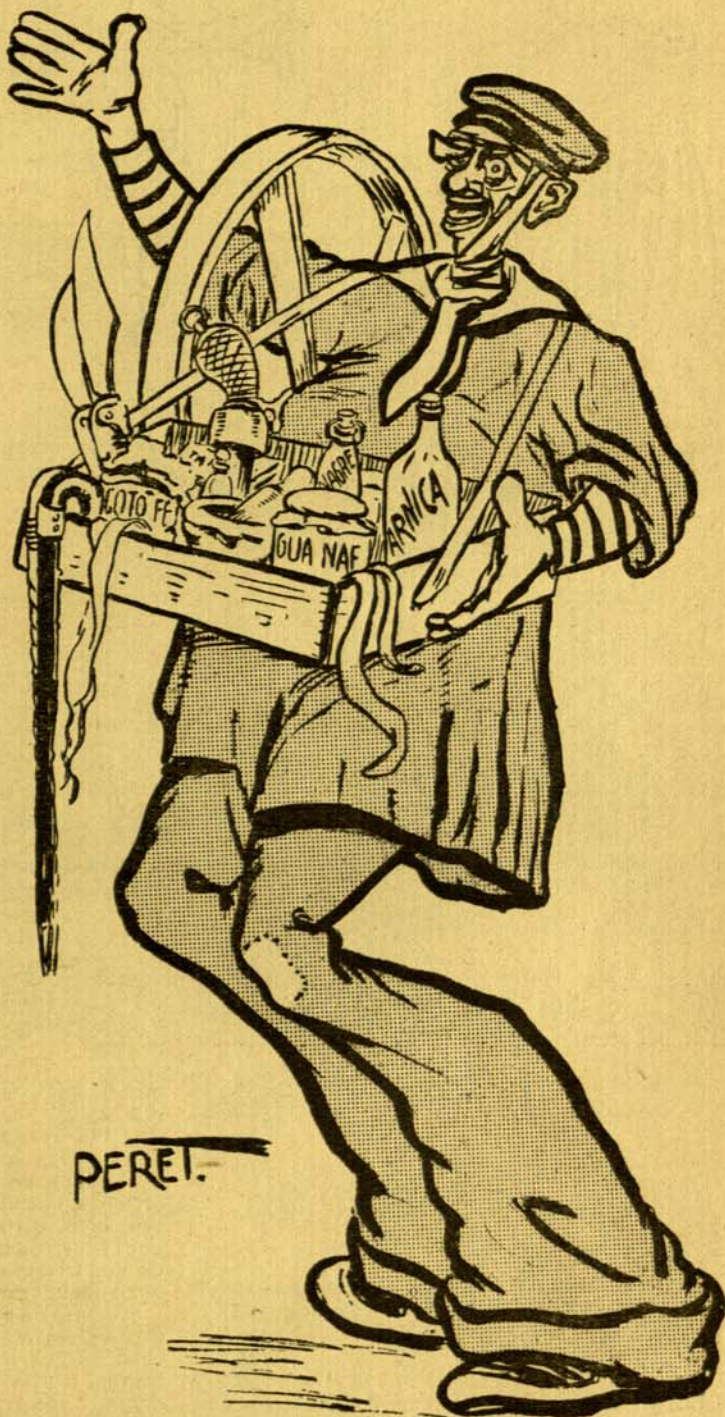
El primé *imperdible* que feu lo perdé per Sant Andreu.

Ell i un altre ben units comerciaven *grans petits*.

Al seu fill feu estudià dret civil, boi *assentat*

De pà no més ne menjava un sol cop cada vegada i cosa rara i sens disputa sols menjava *molla aixuta*.

FRET.

—¡Em sembla que faré diners diumenge!... Hi ha gent que no sab votar si no fa ús d'aquestes eines.

—En Lerroux diu que's presenta per Rambla.
—¿Vols dir? Jo'm creia que's presentava pel Paralelo.

y que somos ásperos y enjutos los catalanes. Paese mentida que tengamos la cebolla de hablari en catalán, cuando existen idiomas tan bonitos. La «Sociedad Artística», es una onra para Barcelona y nadie como ella para hacer invitaciones y ponert titulitos en las obras al acéite que expone. ¡Oh! se a de ir a ver! ¡Es una delicia! Exponen unos cuadros en la sala Parés que Dios le de. Nosotros si no se pensasen que tenemos ganas de reirnos y de acer uella, propondríamos al ayuntamiento que nombrara al presidente de la sociedad, ijo adoptivo de Barcelona. No sabemos quien es, pero nos jugaríamos un pescado que no ha nacido en Cataluña.

An venido a asernos una visita los emblanquinadores de cosinas que se pasean por el llano del uesto, a desirnos que hagamos pública la felisitación eufusiva que han dirigido a la Sociedad.

Agradezemos su visita y así lo aseemos constar para su satisfacción.

Deseamos que la esposición sea bien acogida y les deseamos mutchas, pero mutchas felisidades.

Recuerdos a la familia y nos alegramos que astén buenos.

Apa, buenas.

COLORITO.

Concurs de Cartells Amatller

La casa Amatller, de Barcelona, obra un concurs per a premiar sis cartells anunciadors de l'article de sa fabricació «Chocolate-Amatller marca Luna», i destina 10.000 pessetes en metàl·lic per a premis.

Un concurs d'aquesta importància honra la casa que l'organitza.

Ja era hora que no s'encarreguessin als editors mercantilistes de París, que envien cartells que lo mateix serveixen per a anunciar pastilles per a curar refredats que una nova fabricació de betes sevillanes.

— Feliciem a la casa Amatller per la seva excelent idea de donar protecció als nostres artistes, i ens plau fer públic aquest concurs per a que arribi en coneixement de nostres llegidors, per si n'hi ha algú que's considera amb prous aptituds per a aspirar el primer premi que consisteix en 5.000 pessetes.

Aoy si que podemos desirt que la «Sociedad Artística y Literaria de Cataluña», en sabe muy. Carambitas y que bien cososen el castellano. Es un gusto que aya una societat en Barcelona que aplasgon tanta dulcursa el idioma de los angeles. Ah!

En Pous i Pagès s'ha decidit a fer teatre català. Veurem si logràrà interessar al públic. Llàstima que s'hagi escullit el teatre Espanyol, que's troba un xic apartat de la ciutat i no reuneix gaires condicions.

Les companyes que actuen en teatres tan humils, no poden representar les obres esplèndidament, perquè treballen a preus reduïts i els beneficis que obtenen són molt limitats. No volem negar que en Pous i Pagès, està animat de bons desitjos, i té interès en protegir i enaltir, com se mereix, l'escena catalana, però ens arriscaríem a assegurar que la meitat de les obres noves que anuncia, no les veurem representar. S'acabarà la temporada i no més s'haurà representat obres seves, com succeï la darrera vegada que actuà la companyia del Sindicat en el mateix teatre. Es molt humà i molt comprensible que un autor procuri fer conèixer les seves obres, però ha de tenir en compte en Pous, que'l teatre català compta amb altres autors, i que és molt trist que no se'ls hi dongui facilitats per a que puguin veure representades les seves obres.

S'hauria de protegir, especialment, als escriptors joves. Desgraciadament no més són tres els autors catalans que tenen prestigi i logren fer omplir el teatre; i lo més sensible és que tenim bons comedïgrafs que gairebé són inèdits i tenen més talent que molts que han lograt triomfar. En Rusiñol té molt admiradors i és, per mi, l'autor més fluix que tenim. Llevat dels «Jocs Florals de Camprosa» i

«L'alegria que passa», tot lo demés que ha escrit és tan poc consistent i tan artificios que decaurà dintre pocs anys.

Es necessari, doncs, protegir els escriptors joves, arrencar tantes obres carrinclones, que'l públic accepta perquè són escrites per un autor prestigiós.

Comprenem que tinguin èxits sorollosos les obres del genial poeta Guimerà, però no comprenem que's representin tantes obres d'En Rusiñol, que són extremadament fluixes i insubstancials.

Veurem si En Pous i Pagès ens fa conèixer obres d'En Puig i Ferrater, que és, segons el meu humil concepte, el dramaturg més gran que tenim després d'En Guimerà.

Desitgem que la companyia catalana que actua des de dissabte al teatre Espanyol, obtingui l'èxit que's mereix. ¶

¶ CANTA CLAR.

¶ ¶

Els nostres músics estan d'enhorabona, mai podia sospitar que fossin tan sollicitats. Ha arribat a Barcelona l'eminent artista català D. Josep Soler i Gómez, que resideix a Londres, el qual ha vingut a

contractar uns quants músics per a emportar-se'ls a la capital d'Anglaterra, on pensa fer conèixer les obres capdals dels nostres compositors.

Diuen que'ls hi ha ofert cinquantes pessetes mensuals i la vida. ¡Carambes! quina llàstima que no m'hagi contractat a mi, que domino tan bé el metall. ¡Cinquantes pessetes!... ¡Però mireu que sembla mentida que hi hagi tan de diner en aquest món!...

Que n'estaria de content el propietari de la casa si sapigués que cada mes guanyava cinquantes pessetes... Ja ho crec, com que cobrarà i ara'l faig passar amb raons.

Lo que és si'l senyor Soler em vol, no'm faré pregar dugues vegades.

Encara que m'sabrà molt greu tocar davant de *inglesos*.

BEMOL.

¶ ¶ ¶

Epígrama

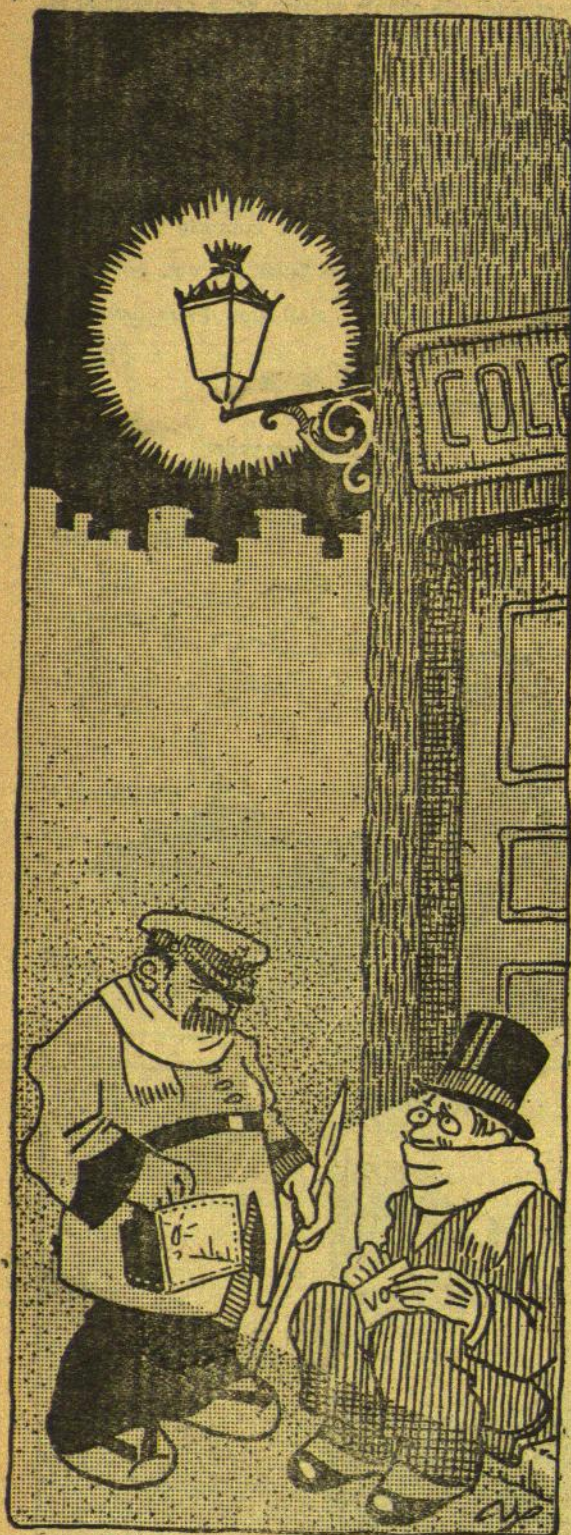
—Aquell carboner vellet
sempre'l veig molt cap-ficat.

—¿No sabs de què, Isidre?
de tant du'sarrions al cap.

PEP CISTELLÉ

—Que és extrany, senyor Sánchez Guerra, que no's fassi *chauffeur* vostè que *atropella* tan bé.

—¿Què fa, senyor, an aquí?
—Espero que's fassi de día; porque 'l bon elec-
tor vota dematí,

Regidorenques

Oh perñclit Montanyola!
tu qui ets home de tabola
quan no't donen flicandó
i l'arrós a la caçola
no t'agrada si no és bo.
Tu que fas la xirinola
fins en plena comissió,
fent ballar la farandola
al qui no és ben bon minyó.
Tu qui vas tot afeitad
com un yanki ben portat.
Deu te dongui el cap i qua
de l'afer que has començat
d'enaltir a la Ciutat
tu qui has ensalçat la rua!

En les dues comissions
fes-hi valdre tes raons,
oh simpàtic Montanyola
fins que't sequis de la gola,
fins que't caiguin els pulmons.
No t'espantin els bastons
de la gent de certa escola
que als Aixamplis i Consums
ja t'han agafat la bola
perque hi cerques masses llums,
i els empaites les patums
que's menjaven l'escarola.
Barcelona t'aconsola
quan te diu que no tens preu
i que't vol per ella sola.
Oh perñclit Montanyola,
tu qui vas per tot arreu
i no estimes a L'HEREU.

PEP DE L'OLI.

DE LA COSSA

■ [Barcelona 7 goals—Stade Toulousin 1 goal
Tot i l'esser dia d'anar a enterrar-la, la gent que
anà al camp del Barcelona siguié molta.

S'encarreguen dels càrrecs de jutges de camps i
de línies, el *trío real*, Sampere, Massana, Gibert, i
consti que'm varen agradar, sobre tot en Sampere,
molt just i acertat.

En el team nostre va tornar a jugar el gran Ame-
cha. Està molt desentrenat i fa moltes *pifies*, però
crec tornarem a admirar-lo i que juntament amb en
Molins tornaran a fer campanya bona. Untet les
frontisses.

Els de la terra de Napoleón, varen sortir vençuts
per 7 goals a 1. Aquest equip no té res de bo,
treient el porter que va jugar força, lliurant d'una
tunyina de les que fan soroll, al seu equip.

Varen marxar amb la qua entre cames.

Espaniol 2 goals—Català 1 goal

El Català ja comença a gastar agalles i té raó de fer-ho, puig amb l'equip que presenta, ben entrenat, encara pot rebre alguna pal·liça.

Aquets dos Clubs varen jugar un partit amistós, presentant-se'ls blanc-blaus fluixets, sense en Poco, en Ponz i'l terrible Pacan.

El partit siguié igualadot, treballant tots amb fè, en primer lloc els del *veterano*, que fins ells mateixos se prenién la pilota amb el dalit que jugaven.

En Tormo i'l Turrinaire, varen fer els goals del Espanyol. El del Català va fer-se sol.

.Challenge del Pirineu

Espanya 1 goal.—University 0 goal

Ja tornem estar en dança per a disputar-se aquesta Copa que mai pot ésser de ningú.

Els galenos se les les han vistes amb el Espanya i han sortit derrotats, quant molts hi veiem una petita esperança però molt petita.

Aquesta bona persona que'n diuen *victoria*, no va fer cas de lo elegant dels estudiants, oferint-se als rojos, que la van rebre amb els braços oberts, plens de goig i alegria.

Això no vol dir que l'Espanya jugués brut i malament. En tot cas rectifico.

Això vol dir que tot i'l tenir aires aristocràtics, no varen saber enlluernar-la.

DEL COP DE PUNY

Segona vetllada:

Simulacro de rifada o una pela mal aprofitada. Tots els que varen gratar-se l'ermilla per a veure els grans combats anunciats pel dijous, sortiren amb ganes de no tornar-hi.

En Duarte fa dos lluites, amb en Munich i en Boada. En Sanmartín i l'Agell, varen fer un combat a 6 rounds, que deixà molt que desitjar. L'Agell va fer un sac i mig de brutícies.

L'Hoche i l'Artero varen fer exhibició.

Gran match internacional, entre en Pöessy, ex-campió francès i en Martínez, idem d'Espanya.

De començament el francès va obsequiar al *largo*, amb un bolet que'l deixa mig tonto; no va fer res més de bó, retirant-se al segon round, en mig del desencoratjament dels que havíeu pagat l'entrada.

Que la vinenta sigui com ca, senyors, que d'aquest modo va perdent-se l'afició.

El conjunt no valia la molestia d'anar-hi.

ALTRES NOVES

—Els senyors que's cuiden del atletisme del F. C. Barcelona, només se recorden de Santa Bàrbara, que quan plou.

No n'hi ha poc de temps que teníen de fer i desfer i total res. Però are, com que a Madrid faràn uns concursos atlètics, tot és a cuïta i corrents procurar un equip.

Això no és això; vosaltres teniu que cuidar que tots estiguin en la plenitud de llurs forces per a quant sigui necessari, i no fer com are que enviareu un equip improvisat sense saber si entre vostres consocis hi ha algú que ben entrenat pogués fer millor paper.

Que hi farem! haurem de creure en aquelles paraules d'un ex-president del mateix que digué, que'l Barcelona era un Club purament de foot-ball.

Fa temps que ho veig.

—Uns estimats companys periodistes, ambdós redactors de *Stadium*, volien que constés que no és veritat que ells tinguessin menys redactors que *Vida Moderna*.

El record dels redactors queda avui a nom del primer, a plena satisfacció de tots. Esteu satisfets. Apa, doncs.

—El diumenge vinent els socis del *Picis Sporting*

Club, han d'anar a midar el terreny que'ls ha sigut destinat per la Junta d'Obras del Port.

Per un amic que'ns mereix la nostra confiança, ens ha assegurat que avui o demà hi haurà un miting de protesta, en el qual hi pendran part tots els peixos de nostres aigües, indignats per la constitució del *Picis*.

Amb la rabia que porten, no dic res si cau algun soci a l'aigua. No badi, senyor Miró.

—En la vetllada dels cops de puny del dijous, hi anà un caritatiu fotograf, que'ns empestifà amb els disbars de *magnesi*.

El públic el va escandalitzar, pero ell com si res. Ai, manu, si hi tornes!

Aquell dia potser sí que hi hauràn combats de debó.

—I per acabar, vui dir-vos un xiste. Sapiguen que res hi tinc que veure:

«Amb què se sembla el moll de Barcelona amb el Tennis?»

Aguanteu-vos.

En que... e-S-port.

Agafeu-looo...!

CARLITUS.

H. F.—Girona. Aumentat paquet i n.º 16.

F. B.—Cornudella. Està bé.

H. M.—Girona. Repetirem el paquet, però estigui segur que fou enviat.

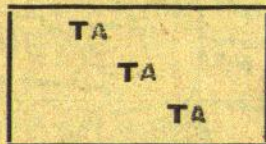
B. G.—Tàrraga. Complerta la postal.

J. M.—Palamós. Pagui el venut i torni el sobrant.

J. G.—Ciutat. Cartes com la seva aconsolen i enforfeixen. Vinguin's a veure, home, i encaixarem.

J. C. R.—Sabadell. Complert son encàrrec. Possis bo prompte.

Ver regionalista.—Manresa. V. està ofuscat. El *Cucut* antic, va morir dignament. L'actual es un fill de *La Figa* i *La Pepa* i *El Papitu* que s'escriuen en català però no eren regionalistes, com no ho és qui publica un auca com la del rei en Jaume.

Article 3 Mineral

EME BE

E. E. N.

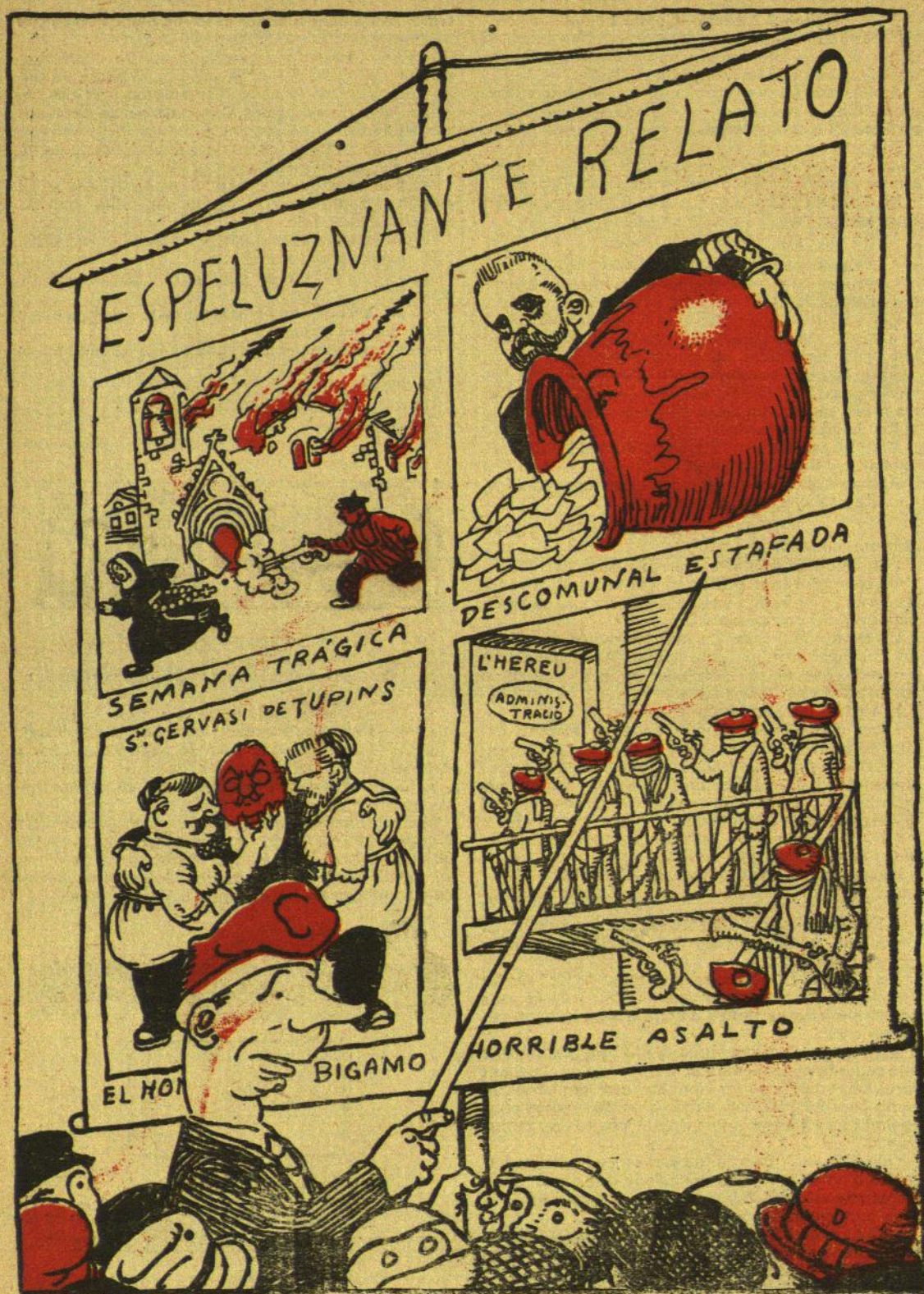
SOLUCIÓ AL NÚMERO ANTERIOR

1.ª L'INMUNITAT.

2.ª REQUETÉ

ENDEVINAIRES: A la 1.ª, Rosa Feliu; a la 2.ª, R. Cucurell.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6.

—¡Qui'n vol un altre! ¡No més val deu cèntims!... Interessant història que parla de los crímenes més horribles del mundo, que ton bon elector deu llegir abans de dipositar el vot a l'urna.